

Păpădia

Sămânța de păpădie
Zboară-n aer cam zglobie
Parcă e un fulg de nea,
Ce aleargă-n fața mea.

Ce frumos plutește-n vânt
Se așază pe pământ
Iar din ea o să învie
O frumoasă păpădie.

E înaltă și frumoasă
Galbenă și mlădioasă,
E regina florilor
Din câmpia ploilor.

Costan Teodora
clasa a III-a A

NATURA NE INSPIRĂ

A venit iarăși toamna. Focșetele pline ale frunzișurilor, hohotirea despletită a vânturilor, elinețele moi ale apelor ne dau speranța de mai multă viață... Marea bucurie a verii a început, ușor, să se stingă. Zvonul vacanței e tot mai departe și tot mai pierdut. Să intrăm în paradisul toamnei, să ne contopim cu bogăția care o poartă pe umerii ei puternici și să ne facem una cu natura, zugrăvind în picturi și colaje ceea ce ne spune sufletul nostru de copil: bucurie, bogăție, tristețe, melancolie, despărțiri, reverie...

Copiii le place să-și vadă expuse lucrările, să își arate cu mândrie realizările tuturor celor care sunt în preajma lor – prieteni, musafiri, învățători și părinți – indiferent de vârsta lor. Munca de creație a elevilor oferă unozori rezultate care merită să fie cunoscute și prețuite, putând fi puse în valoare prin expozițiile școlare.

Înv. Gabriela Baba

Boboc de clasa I

Nici nu știu când a trecut timpul. Am ajuns la sfârșit de clasa I. Anul acesta doamna învățătoare ne-a dezvăluit tainele scrisului ale cititului, dăruindu-ne un nou prieten, ABECEDARUL. Sunt fericit că pot să scriu să citesc. Așa pot afla multe lucruri interesante.

Am intrat într-o lume plină de mistere, pe care sunt nerăbdător să le descopăr.

Grădinaru Teofan
Clasa a II – A

IUBIRE

Să iubești câmpul cu flori,
Dar și cerul plin de nori!
Să iubești marea și munții
Cum iubesc mamele pruncii!

Și pe mare merg vapoare,
În munți-cerbi și căprioare.
Florile prin poienițe
Sunt ca mame cu fete.

Și grădina cu bujori,
Poiana plină cu flori,
Astea toate le iubim:
Doamne, cum să-ți mulțumim?

Grădinaru Teofan
Clasa a II – A

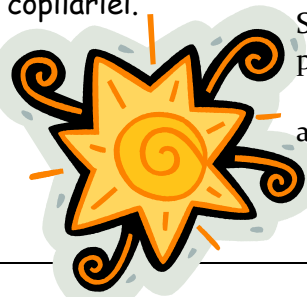
Paradisul vacanței

Vara, ca o pasăre măiastră, a adus pe aripile ei minunata lume a vacanței. Întreaga natură, plină de lumină și culoare participă la bucuria copiilor. Peste tot locul, flori de paradis. Veseli fluturi zboară din floare-n floare. Mii și mii de glasuri răsună în pomii încărcăți de lumină și culoare. Soarele, împăratul cerului, îi trimite pe copii la munte și la mare.

Pădurile umbroase ale munților te îmbie la numeroase drumeții. Pârăile se despletesc în cărări de argint. Șoapta pădurilor și susurul izvoarelor mângâie auzul excursioniștilor.

Marea cea nesfârșită îi îndeamnă pe copii să se bălăcească în valurile-i înspumate. Pe nisipul fin și auriu se ridică castelele copilăriei.

Ignat Anamaria
clasa a III - A

O zi de vara

A sosit vara, fiica cea mai strălucitoare a bătrânului an.

Soarele toarnă peste lume jar, iar mănunchiul strălucitor al razelor sale se răsfire din înalt. Văzduhul miroase a ierburi, a frunze proaspete.

Natura toată plină de culoare ne spune că a venit vacanța. E timpul potrivit pentru o drumeție în pădure. Împreună cu părinții mei am pornit de dimineață spre pădure.

Pe drum am trecut pe lângă un lan de grâu cu spice parcă de aur ce dansează în cântecul vântului ușor. De peste tot ne zâmbesc macii roșii. Aproape de pădure se află o pajiște plină de flori multicolore ce se scaldă în lumina și căldura soarelui. Fluturii zboară risipind polenul viu și galben al florilor. Dulcele zumzet al albinelor caută mierea. Se vede pădurea pictată în smarald. Am intrat în pădure. Căldura înăbușitoare s-a transformat într-o răcoare plăcută. La umbra unui copac, o ciupercă își puse pălăria roșie cu buline albe.

Prin umbra copacilor pasările ne încântă auzul cu triluri minunate. Am umplut coșurile cu ciuperci proaspete. Am găsit chiar și fragi parfumați.

Nici nu știm când a trecut timpul. S-a făcut seară. Soarele se pregătea să plece la culcare, iar natura îi zâmbea prietenos.

Se întunecase când am ajuns acasă. Pe perdeaua albastră a cerului au răsărit mărgăritare galbene.

A fost o zi minunată pe care nu o voi uita niciodată.

Costan Teodora, clasa a III-a A

În acest număr:

Natura ne inspiră	p.1
Culorile verii	p.2
Cele șapte dorințe	p.3
Misterul florilor	p.4
Feciorul lui Leodor împărat	p.5
Adsan și dragonii	p. 6
Spectacolul de la Cornul Luncii	p.7
Părinții ideali	p.8
"Limba" lui Dumnezeu	p.8

CULORILE VERII

Costan Paula, cl. a II - a A

Din hora anotimpurilor se desprinde mândră, Zâna Verii, tărcată și pepenoasă, cu gene de mărar, cu ochi de muștar și obraji de caisă. Coboară lin din înălțimile cerului ca să picteze pământul cu minunatele sale culori. Lasă în urma ei cărări de soare și livezi scăldate-n aur. Pentru râuri și lacuri a ales un albastru strălucitor și transparent. A acoperit pășunile și munții cu verdeață. Flori albastre de cicoare, mai curate ca albastrul cerului se scaldă în lumina și căldura soarelui. Din lanurile întinse de grâu își zâmbesc macii roșii.

Păsările își înmoaie penele în albastrul cerului, își poartă aripile prin verdele ierbii. Albinele galbene și pufoase dansează vesele în aerul parfumat al verii.

Vară dragă, ce mult te iubesc!

Conduraru Adina
clasa a III-a A

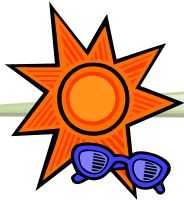
Zile de vara

Cu căldura ei înăbușitoare
S-a instalat vara strălucitoare.
Peste livadă și ogor
Aerul a devenit arzător.

Pomii sunt încărcăți de lumină și culoare
Fluturii aleargă din floare-n floare,
Văzduhul miroasă a iarbă cosită,
Grânele îmbracă haina aurită.

Copiii așteaptă cu nerăbdare
Să vină mai repede vacanța mare,
Să meargă cu toții la munte, la mare,
Să zburde vesele în raze de soare.

Grădinariu Adina
clasa a III - a A

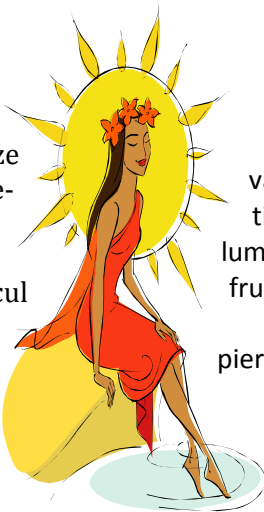
Vara

În sfârșit, a sosit vara cea călduroasă și plină de viață. Cerul pare un imens cuptor de porțelan. Soarele își scutură mândru praful de aur în aer. Văzduhul miroase a ierburi și frunze proaspete. Florile te întâmpină cu parfumul lor. Pădurea de spice se ndoaie în valuri sclipitoare.

Atâta frumusețe, culoare și veselie! Păsările din zăvoi și-au deschi ochii ca sămăburii de mac. Cântecele lor se împletește cu cântecul copiilor. Oamenii au cosit iarba grasă din luncă, iar florile de câmp s-au culcat în câpițele de fân parfumat. Cireșele, vișinele, pișciile și caisele așteaptă cu nerăbdare să fie culese.

Ce frumoasă este vara!

Pădurean Ionuț
clasa a III - a A

Vara

Vine vara așteptată
De copii și lumea toată
Soarele mândru încălzește
Și pe toți ne-nveselește.

Hai, copii, să ne jucăm,
Să fugim și să cântăm!
Vântul cald să ne adie
Să ne-aducă veselie!

Drumețiile ne-așteaptă
Noi vom merge negreșit!
Vară, vară ești frumoasă
Tu ești tot ce ne-am dorit!

Grigoraș Ionuț
clasa a III - a A

Ploaia

Peste câmpul înverzit
Uite, ploaia a venit!
Picuri mari și picuri mici
Parcă-s niște licurici.

Florile se-nveselesc
Pentru că- n ploaie ele cresc.
Pomii-și întind frunzele
De praf să se curețe.

Pământul se umezește
Și bun de plantat este,
Gospodinele au ieșit
Legume au răsădit.

Costan Teodora
clasa a III - a A

Noapte de vară

Amurgul se ridică din adâncuri. Luna plutește prin văzduhul albastru-gălbui ca o corabie rotundă de aur. Își salută timid stăpânul care se ascundea încet. Printre norii tiviți cu lumină trandafirie se aprind felinarele cerului. Vântul mlădia ușor frunzele copacilor urându-le duios noapte bună.

Forfota satului se stingea încet. Luminile caselor se pierdeau în noapte ca licuricii pe o întindere fără margini.

Noaptea învăluie în mantia ei misterioasă cuprinsul.

Casandra Diana
clasa a III-a A

Vasiliu Ciprian
clasa a II - a A

Costan Paula
clasa a II - a A

Leonte Stefan
clasa a II - a A

Grădinariu Teofan
clasa a II - a A

Cele 7 dorințe

A fost odată ca niciodată că dacă n-ar fi fost nu s-ar fi povestit.

A fost odată un împărat. Împăratul avea o împărăție neasemuită. Se zicea că acel împărat avea cea mai mare împărăție dintre toate împărățiile. El avea o fată pe nume Dalia. Fata era inteligentă, harnică, știa să coase, să toarcă. Dalia era frumoasă și drăgăstoasă. Avea un păr bălai lung până-n talie și creț.

Într-o zi împăratul îi spuse Daliei:

- Draga mea fată, acum că ai crescut e timpul să te măriți și tu.
- Da, tată, dar cu cine?
- Am să dau un bal și am să invit toți feciorii de împărat.

Fata stă puțin pe gânduri și apoi spuse împăratului că nu vrea bal, ci să dea un anunț în care să scrie că cel care îi va îndeplini 7 dorințe cu acela se va mărita.

Împăratul bucuros, dar puțin speriat că poate nimeni nu va izbândi, puse afișe.

Veniră feciori din toată lumea, dar niciunul nu izbândi. De fiecare dată când venea câte un prinț împăratul îl ruga să plece că are să moară, dar nimeni nu-l asculta și toți mureau.

Într-o zi veni un fecior de împărat, pe nume Bujor, care își pierduse tatăl și mama iar împărăția lui era mică și săracă. El văzu alți prinți care veniseră și ei să ceară mâna prințesei.

- Ce cauți aici, nesocotitul, crezi că un sărăcăcios ca tine poate să izbândească?

Bujor nu spuse nimic, ci intră în sala în sala mare. Prințesa cum îl văzu se îndrăgosti de el și nu dorea să moară din cauza dorințelor ei. Împăratul o întrebă dacă poate să izbândească.

- Eu nu cred că am să izbândesc, dar vreau să-mi încerc norocul și priceperea! spuse el cu înțelepciune. Și dacă am să mor n-are cine să mă plângă.

Dalia îi spuse că prima dorință este să-i aducă o creangă din pomul preferat al zmeoaicei de pe tărâmul celălalt.

Flăcăul porni spre tărâmul celălalt. Ajuns în grădina zmeoaicei văzu lângă pom pe zmeul cel mic care dormea la umbra copacului. Bujor merge tiptil, se suie ușor în copac, rupe două crengi, una o pune în mâna zmeului ca să creadă maică-sa că el a rupt-o și una o duce fetei.

Fata și împăratul sunt nespuși de bucuroși când îl văd pe Bujor în viață. Dalia îi spune că a doua dorință este de a-i aduce floarea din grădina fermecată tot de pe tărâmul celălalt.

Feciorul porni iar spre tărâmul celălalt. Când a ajuns la grădina fermecată văzu o pocitanie de om care păzea grădina. Bujor îi spuse că dacă îi dă floarea îi dă palatul lui. Pocitania nu mai stă pe gânduri, rupe floarea și i-o dă flăcăului.

Prințesa și împăratul din nou se bucură de izbânda sa și fata îi spune și a treia dorință : să-i aducă păunul de aur al zgrimțuroaicei.

Bujor reuși să facă o înțelegere cu zgrimțuroaica și luă păunul.

Dalia îi spuse că a patra dorință este de a-i aduce mărlul de aur al zmeului. Bujor iarăși se furișează în măr și ia mărlul apoi pleacă.

Fata îi spuse și cea de a șasea dorință, de a-i aduce colierul zmeoaicei. Feciorul nu se sperie, ci se duce spre casa zmeoaicei. El se ascunde în dulap și când vine zmeoaica sări asupra ei, îi înfipse în inimă sabia, luă colierul și plecă spre castel.

Ce bucurie pe capul prințesei. Dalia îi spuse că cea de-a șaptea dorință este să-i aducă calul înaripat din herghelia de cai a tatălui zmeu. Bujor nu se înfricoșă nici de data aceasta și porni la drum. Când ajunse la tatăl zmeu ceru să-i fie ucenic, iar zmeul acceptă. Când zmeul dormea Bujor încălecă pe cal și porni spre castel. Dar zmeul se trezi și încălecă pe alt cal și zbura ca vântul. Însă bujor zbura ca gândul și trăgea săgeți în spate până îl răpuse.

Când ajunse la palat fata și împăratul fură foarte bucuroși.

Bujor și Dalia făcură o nuntă ca-n povești care dură șapte zile și șapte nopți și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea. Și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare minciună.

Nechifor Gabriela,
clasa a VI-a B

FATA DE PE INSULĂ

A fost odată ca niciodată o insulă în mijlocul oceanului.

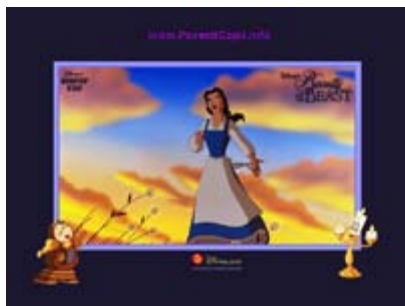
Acolo locuia o fată frumoasă ca soarele și bună ca luna. Pe ea o chema Rosalita. Ea avea o casuță pe acea insulă pustie.

Un prinț pe nume Eric, căruia îi plăceau foarte mult descoperirile, când a ajuns pe acea insulă era foarte impresionat. El a pătruns pe insulă și era fericit. Deodată a auzit un sunet și a spus:

- Hei, este cineva acolo?

El s-a dus înspre locul de unde a venit acel zgomot și a văzut-o pe Rosalita. Ea adăptă să plece, dar Eric a strigat:

- Tu de acolo, stai! Nu vreau să-ți fac rău!

Rosalita s-a oprit și s-a apropiat încet de Eric. El a întrebat-o

cum o cheamă, dar Rosalita nu i-a răspuns. Eric atunci s-a gândit că este o fată sălbatică care nu știe nici să vorbească, dar era uimit de frumusețea sa. I-a spus că se numește Eric și că a venit de foarte departe. Rosalita înțelese totul, dar îi dădea de înțeles prințului că nu știe nimic.

După un moment, Rosalita i-a arătat toate locurile prințului. Când Eric a văzut că ea trăiește într-o colibă i-a cerut să meargă cu el la castelul tatălui său.

Atunci Rosalita i-a spus:

- Aș fi foarte fericită, dar cred că o să-mi fie dor de această insulă.

Eric i-a promis că o va aduce de câte ori va vrea ea să vadă

locurile pe unde a trăit. Atunci ea a fost de acord să plece cu el și în drum spre castel i-a povestit toate întâmplările din viața ei.

Când au ajuns la castel, prințul a fost întâmpinat cu multă dragoste de către părinții săi. Eric le-a spus:

-..Mamă, tată, vreau să vă prezint o persoană pe care am cunoscut-o în călătoria mea.

Atunci când părinții au văzut-o s-au mirat că o persoană atât de frumoasă a trăit pe o insulă. Eric le-a mai spus că este aleasa inimii lui și vrea să se căsătorească cu ea, iar părinții au fost de acord.

Ei le-au organizat o nuntă ca în povești care a durat trei zile și trei nopți.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am zis povestea mea.

Ilioia Ionela,
clasa a VI-a B

Misterul florilor

A fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă. Ei aveau o fată frumoasă și gingașă de nu-ți puteai lua ochii de la ea.

Împăratului îi plăceau foarte mult florile, de aceea el le planta în fiecare an, iar în fiecare dimineață ducea din cele mai frumoase flori celor mai iubite ființe din viața lui.

De trei ani încoace, după ce florile creșteau, îmboboceau și aproape înflorau, împăratul nu mai putea încânta fata și iubita lui soție cu flori pentru că după o noapte erau furate toate. El hotărî să dea un anunț. Tinerii flăcăi din împărăție care voiau să se căsătorească cu prințesa trebuiau să prindă hoțul de flori. Fata împăratului nu era de acord, ea vroia să-și aleagă un soț care să fie pe placul ei.

Dis-de-dimineață în curtea palatului s-au adunat

o mulțime de flăcăi vrednici să cucerească prințesa.

Prințesa și împăratul trebuiau să aleagă trei băieți viteji, curajoși și pe placul prințesei. Aleseră trei flăcăi curajoși, dar prințesei îi plăcea doar unul.

În primul an cel mai urât dintre cei trei a păzit florile, dar dimineață florile erau furate iar flăcăul avea și o întepătură pe obraz.

În al doilea an cel cu cicatrice la ochi a păzit florile, dar dimineață toate florile dispăruseră, iar băiatul avea o întepătură la colțul gurii. Împăratul nu mai vroia să planteze flori fiindcă știa că iar nu o să le mai vadă înflorind. Dar prințesa spuse:

- Tată, tată, te rog mai lasă să păzească și cel de al treilea florile și o să vezi că nu va greși.

Și-nainte cu poveste că de-aicea mult mai este!

Când veni vremea celui de-al treilea flăcău prințesa avea încredere în el că va prinde hoțul. Și când veni seara flăcăul ceru împăratului o cutie din sticlă fără găuri. Băiatul se băgă în

ea și așteptă. Cam pe la miezul nopții flăcăul vede trei lighioane mari. Una avea un foarfece imens, iar a doua avea o pungă de hârtie unde băgau florile. Cea de-a treia veni spre el să-l înțepe. Atunci flăcăul a început să bată în sticlă făcând un zgomot de nesuportat. Lighioanele s-au speriat și au scăpat sacul cu flori și au plecat.

Dimineață viteazul băiat i-a adus împăratului trei flori pentru a le da soției, iar el aluat trei trandafiri roșii ca sângele și i-a oferit prințesei. Prințesa era foarte fericită.

Flăcăul vroia să plece în căutarea lighioanelor, prințesa începu să plângă, dar tatăl o liniști și flăcăul plecă.

În drum dă de o mare adâncă de care nu putea

trece. După ce s-a gândit mult timp a hotărât să înoate. Tot înotând și tot înotând a simțit că-l trage ceva la fundul mării. Când ajunsese jos își dădu seama că marea nu era așa de adâncă. Jumătate era apă, iar dedesubt era uscat. Era tărâmul celălalt. Acolo

pământul era negru, cerul albastru cu pești și alge, iar viețuitoarele erau mici sub conducerea a trei lighioane mari. Flăcăul era fericit că ajunsese unde trebuia.

În drum spre castelul lighioanelor primi de la regina furnicilor albe o aripă:

- De câte ori vei avea nevoie de ajutor pune aripa în mână și suflă de trei ori încet!

- Mulțumesc! îi spuse flăcăul.

Când ajunsese la castel omorî pe cele două lighioane mici. Iar

pe cea care pișca a omorât-o cu ajutorul furnicilor, suflând de trei ori peste aripă.

Ajutat de furnică ajunge sus la mal și plecă mulțumind furnicilor.

În drum spre castel află că cei doi flăcăi care au păzit florile au murit din cauza întepăturilor. Fără să arunce aripa a suflat asupra ei de trei ori, iar furnicile au înviat pe cei doi flăcăi.

La palat au avut loc trei nunți, cei doi flăcăi s-au căsătorit cu două prietene de-ale prințesei, iar flăcăul cel viteaz cu prințesa.

Și-ncălecai pe-o căpșună și vă spusei o mare minciună.

Beșleagă Mălina,
clasa a VI-a A

PĂDUREA

Este o zi frumoasă de iunie. Eu și sora mea, Elena, mergem în pădure. Privită de departe pădurea părea liniștită.

- Surioară, uită-te acolo!
- Unde, unde?
- Acolo! Este o căprioară cu puiul ei. Uite ce frumos este cum beau apă din pârâu!
- Haide mai departe!

Ciocănită se auzea bătând cu ciocul ei tare în copaci.

Miroase a brad proaspăt, a flori înmiresmate. Din poiană se aud cântecele păsărelelor. Mergând mai departe am dat peste o vulpe care se furișă în vizuina ei. Sora mea era fermecată de minunile pădurii, brazii înalți străpungeau văzduhul și pe jos ciuperci colorate te îmbiau să le culegi.

- Gabriela, mai stăm?

- Dacă vrei, mai stăm.

Cufundându-ne în pădure am dat și de multe deșeuri toxice.

Noroc că aveam la noi câteva pungi în care doream să culegem ciuperci. Am strâns gunoiul, fiindcă eu fac parte din Micii Ecologiști, și l-am dus într-un loc special amenajat de unde putea fi luat de cei de la salubritate. Ar fi bine dacă ne-am obișnui să nu mai poluăm natura.

Pentru mine a fost foarte frumos și surorii mele i-a plăcut, ne-au rămas multe amintiri plăcute.

Bordei Gabriela,
clasa a VI-a A

Printesa vrăjită

A fost odată ca niciodată un împărat care avea o fată cu o frumusețe nemaivăzută, dar cu o inimă de gheață.

Veni vremea ca fata să-și găsească un prinț cu care să se căsătorească, dar fata nu vroia să audă de așa ceva, iar ca nimeni să nu poată să-i ia mâna a spus că se va căsători cu cel care va depăși trei încercări și a zis :

- Cine va trece de cele trei probe puse de mine va avea mâna mea și jumătate din împărăție.

În toată țara s-a dat zvonul și ca din întâmplare a ajuns și la urechile unui fierar care avea trei feciori. Aceștia îi ziseră tatălui că vor și ei să-și încerce norocul. Tatăl văzând că vor să plece le dădu celor doi fii mai mari doi armăsari albi, iar celui mai mic un țap. După ce cei doi frați mai mari plecară, feciorul cel mai mic își luă țapul și plecă și acesta.

Când ajunseră la palat cei doi frați nu au făcut față probelor pe care printesa le-a pus și au fost aruncați într-o mlaștină plină cu arături uriașe și înfometate. Fratele cel mic chiar dacă nu era iubit de cei doi frați mai mari a lăsat totul și a plecat împreună cu țapul în căutarea fraților.

În drumul lui dădu de un zmeu. Feciorul cel mic sări în fața pentru a proteja țapul și din trei lovituri de buzduhan puse zmeul la pământ. Țapul rămase uimit de curajul feciorului. Apoi porniră la drum. Merșeră cât merșeră și la un moment dat auziră

din depărtare două voci înfricoșate care cereau ajutor. Țapul și flăcăul fugiră până găsiră mlaștina în care au fost aruncați cei doi frați. Fratele cel mic și țapul, care avea puteri supranaturale, dintr-o singură lovitură doborâră arăturile care păzeau

mlaștina. Îi luară pe cei doi frați și porniră la palat pentru ca cel mic să-și încerce și el norocul.

Când veni seara fratele cel mic era îngrijorat și zise către țap:

- Dacă nu voi ști cele trei lucruri la care printesa se va gândi?
- Liniștește-te! zise țapul. Ai încredere în mine și totul va fi bine, îți promit!
- Eu știu că lumea spune că printesa este rea și are inima de piatră, dar inima mea simte în ochii ei căldură și bunătate.
- Așa este! Dar se spune că un balaur tare mare și înfricoșător o ține prizonieră pe prințesă și o vrăjește pentru a nu se căsători cu

altcineva. De aceea ea este cu inima rea și rece din cauza balaurului.

Feciorul rămase uimit și adormi cu gândul la cele spuse de

țap.

La miezul nopții țapul se transformă într-un vultur și plecă în căutarea balaurului și a prințesei vrăjita pentru a afla care sunt cele trei lucruri la care se gândea printesa și le află.

După ce printesa plecă din peștera unde locuia balaurul țapul se transformă într-un zmeu și tăie capetele balaurului.

A doua zi dimineată țapul dădu feciorului cele trei lucruri, la care se gândise printesa sfătuită de balaur, să le ducă împăratului. Când printesa auzi și văzu toate acestea căzu jos la pământ și leșină. Vraja balaurului se rupse.

Feciorul sărută printesa, ea se trezi și spuse cu glas de privighetoare:

- Vă mulțumesc tuturor pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine și mai ales ție țapule!
- Am făcut ce trebuia!

Și așa toți s-au împăcat, prințesa și fiul cel mic s-au căsătorit au făcut o nuntă ca-n povești.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Vasilie Andreea,
clasa a V-a A

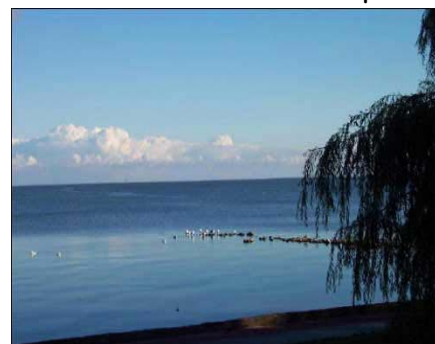
Feciorul lui Leodor împărat

Era o dată un împărat care avea trei copii: două fete și un băiat. Mama copiilor a murit.

Împăratul suferind s-a gândit să se căsătorească din nou. Dar soția pe care și-a ales-o era o femeie foarte rea care vroia doar averea împăratului și nu-i iubea deloc pe copii.

Într-o zi când împăratul nu era acasă femeia i-a pus pe copii într-o căruță și i-a dus în pădure lăsându-i acolo.

Când s-a întors împăratul, femeia i-a spus că au dispărut și nu mai știe de ei.

Copiii vrând să ajungă din nou acasă s-au despărțit: cele două fete au luat-o pe un drum îngust, iar băiatul printre copaci. Fetele au ajuns la o casă unde erau, cât vezi cu ochii, flori. S-au rugat la stăpânii acelei grădini să le primească

să-i ajute la grădină. Stăpânii s-au bucurat pentru că ei nu aveau copii și le-au iubit din prima clipă.

În acel timp băiatul a mers cât a mers și a ajuns la un palat unde trăia un împărat bătrân și bolnav. Boala lui era de nevindecă. Fiind bun la suflet nu l-a putut lăsa așa pe împărat și s-a dus pe la mai mulți vraci, dar doar unul l-a putut ajuta. I-a spus că trebuie să-i aducă Iarba Soarelui de pe muntele stăpânit de zmeul cel puternic. Înainte de a pleca vraciul i-a dat o piatră scumpă și i-a spus că de câte ori va avea un necaz să sărute piatra și va fi ajutat.

Băiatul a pornit după iarba Soarelui, a mers ce a mers până a ajuns la o apă mare peste care nu putea trece. Și-a adus aminte de vraci și s-a transformat într-un pește. A trecut apa și a mers cale de trei luni până a ajuns la poalele muntelui. Acolo muntele era păzit de un leu care îi mânca pe toți care îndrăzneau să se apropie de acel munte. Băiatul și-a scos iarăși piatra a sărutat-o și de data asta s-a transformat într-un vultur. A zburat deasupra muntelui, dar când să culeagă Iarba Soarelui a apărut zmeul :

- Cine a îndrăznit să-mi calce ținutul?

Atunci băiatul sărută din nou piatra și se transformă într-o fată frumoasă. Zmeul când a văzut așa frumusețe de fată de îndată a vrut să se căsătorească cu ea. Fata acceptă doar cu condiția să-i aducă Iarba Soarelui.

Zmeul i-a adus-o și peste noapte când acesta dormea băiatul transformându-se din nou în vultur s-a furișat și a zburat la palat. Acolo îl aștepta vraciul și împăratul care era pe moarte.

Băiatul i-a dat Iarba Soarelui vraciului care a transformat-o într-o licoare și i-a dat-o împăratului. El s-a făcut bine, iar drept mulțumire a dat o petrecere la care a invitat toți împărații din împrejurime.

La acea petrecere a venit și tatăl băiatului. După 7 ani de când nu l-a văzut împăratul nu avea de unde să-l cunoască, dar băiatul îl recunoscuse și îi povesti tot ce a pățit.

După multe căutări băiatul a dat și de surorile lui care au crescut mult. S-au întors cu toții la tatăl lor. Aici nu au mai găsit-o pe mama lor vitregă pentru că împăratul a fugărit-o.

Și au trăit toți până la adânci bătrâneți.

Ilioia Alexandra,
clasa a VI-a A

Adsan si dragonii

A fost odată ca niciodată un vrăjitor care avea un fiu pe nume Adsan. Într-o zi vrăjitorul i-a spus lui Adsan că trebuie să plece și să ucidă dragonii de pe țărmul celălalt. Lui Adsan la început îi fu frică, dar apoi se îmbărbătează și făcu pregătirile de plecare. Își luă o sabie, apă, două bâte, două vraje și un arc cu săgeți apoi a plecat.

Pe drum a întâlnit niște lupi înfometați pe care a reușit să-i ucidă și și-a continuat drumul. Adsan a ajuns într-un sat care era atacat de păianjeni uriași și de șobolani. N-a mai stat pe gânduri și a sărit în ajutorul sătenilor. După o vreme i-au învins pe monștri. Localnicii i-au mulțumit și l-au omenit cu mâncare aleasă.

El a plecat mai departe până a ajuns la malul unui râu mare. Traversând râul se trecea pe țărmul celălalt. Adsan și-a făcut o plută și a ajuns pe țărmul celălalt. Aici totul era schimbat. Nu a mers mult și a văzut trei dragoni pe un câmp. Adsan a venit pe furiș și a omorât dragonul cel mare și apoi pe cel mijlociu.

Adsan când a vrut să-l ucidă pe dragonul cel mic acesta s-a transformat în flacăra și Adsan la fel cu ajutorul vrăjii lui. Ei s-au luptat trei zile. În prima zi a trecut un șarpe zburător. Șarpele când a văzut cât de uscată este gura lui Adsan i-a adus apă. A doua zi un corb a văzut că îi este foame lui Adsan și i-a adus trei bucăți de carne. A treia zi a trecut un pui de zgripsor și a văzut că Adsan este obosit și și-a chemat tatăl ca să-l ajute. Când a ajuns tatăl, împreună au reușit să-l ucidă pe dragon.

Adsan i-a mulțumit zgripsorului și a plecat înapoi la tatăl său, vrăjitorul. Când a ajuns acasă s-a bucurat cu tatăl său și au petrecut trei zile și trei nopți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Nistor Cristian,
clasa a VI-a B

Trei încercări

A fost odată ca niciodată un împărat. El avea trei feciori pe care pentru a primi moștenirea promisă i-a pus la trei încercări.

Pe primul fecior l-a pus să aducă o crenguță de cireș înflorită, un solz de pește și un măr. A mers el ce-a mers și-a întâlnit un cireș mare înflorit care făcea roade frumoase.

Cireșul i-a spus:

- Fecior chipeș, poți să-mi tai acea creangă neroditoare?
- Pot, pot! strigă feciorul.

Când ajunse aproape în vârf și-a dat seama că e greu de ajuns la ea și s-a lăsat păgubaș. A plecat mai departe și s-a întâlnit cu un pește mic care se zbătea pe uscat, nu i se făcu milă de el și îl lăsa spunându-i:

- Pârjolește-te la soare!

După ce a mers cale lungă să-i ajungă a ajuns pe țărmul celălalt al mărilor. Toate viețuitoarele erau imense, apa avea o culoare neagră și era învolburată. Văzând asta feciorul a alergat repede la împărat spunându-i că nu a adus nimic din ceea ce a spus Măria Sa.

Așa a făcut și cel mijlociu și i-a ajuns rândul celui mic.

A mers el ce-a mers până a ajuns la cireș.

El îi spuse:

- Feciorule, te văd mai milostiv decât frații tăi!
- Nu mi se cuvine această laudă, cireșule!

Feciorul de împărat nu promisese că va tăia creanga neroditoare, dar a spus că încearcă. Urcă încet, încet, a tăiat ușor ramura și s-a coborât, iar cireșul i-a spus să aleagă cea mai înflorită ramură. Mergând mai departe a ajuns la pește, i s-a făcut milă de el, mai întâi l-a răcorit cu roua de pe crenguță, apoi l-a aruncat în apă. Ajungând la acea mare de pe țărmul celălalt și-a luat inima în dinți și a înaintat până la jumătatea mării unde era mărul. Peștele cel mic împreună cu doi frați au batjocorit spiritele rele, care au plecat, apoi i-au adus mărul și un solz zicându-i:

- Iată, tu ne-ai ajutat pe noi și noi te-am ajutat pe tine.

Feciorul de împărat a trecut pe țărmul oamenilor cu ajutorul rândunele mari care își avea cuibul în cireș.

Tatăl a fost foarte mândru de fecior dându-i jumătate din avere, iar frații pentru că erau invidioși au fost aruncați în temniță.

Și încălecai pe-o șa și v-am spus povestea mea.

Ignat Iustinian- Florin,
clasa a VI-a A

FIUL SĂRAC ȘI COMOARA

A fost odată o familie săracă care avea un fiu pe nume Alexandru. Când Alexandru a ajuns flăcău s-a hotărât să plece de acasă.

A mers trei zile și trei nopți și a ajuns lângă o pădure, s-a așezat lângă un copac și a adormit. În somn a venit o zână și i-a spus:

- Tinere, mergi spre răsărit, apoi traversezi un râu, pe urmă mergi pe cărarea din față care te va duce pe țărmul celălalt.

Alexandru se trezi din somn și făcu ce-i spuse zâna.

A mers drum lung spre răsărit apoi a ajuns la râu. După ce l-a traversat a văzut o cărărușă și a pornit pe acolo. Pe drum s-a întâlnit cu un bătrân:

- Tinere, îți dau această pană care te va ajuta la nevoie. Mergi pe cărărușa aceasta și vei ajunge pe țărmul celălalt. Mult noroc!

Și-a continuat drumul și a ajuns spre poarta care duce pe țărmul celălalt. A intrat și a văzut totul schimbat. Fiecare lucru avea altă culoare. În fața lui a văzut zâna care i-a apărut în vis și care i-a zis:

- Tinere, mergi înainte, dar va fi și periculos. Folosește pana de la bătrânul înțelept.
- Așa voi face, mulțumesc mult!

A continuat drumul și s-a întâlnit cu un balaur. A scos pana care s-a transformat într-un cal înaripat pe care Alexandru l-a încălecat și cu ajutorul lui a scăpat de balaur. Apoi a mers încă câteva minute după care a găsit o comoară. Alexandru s-a bucurat, a mulțumit zânei și bătrânului înțelept. El s-a îndreptat spre poarta ce ducea pe țărmul oamenilor. Ajungând acasă părinții s-au bucurat că au scăpat de sărăcie.

Și-ncălecai pe-o căpșună și v-am spus o mare minciună.

Brăneanu Magdalena,
clasa a VI-a A

PRINȚESA ANABELLE

A fost odată ca niciodată un împărat care avea o fată pe nume Anabelle. Ea avea trei anișori. Pentru că împăratul era văduv s-a recăsătorit cu o regină foarte rea.

După trei ani când Anabelle crescuse, regina cea rea a vrut să scape de ea. Într-o zi regina i-a spus împăratului că vrea să meargă cu Anabelle pe plajă ca s-o cunoască mai bine. Împăratul a fost de acord. Anabelle și mama ei vitregă au împachetat și au plecat.

Când au ajuns regina a împins-o pe Anabelle în apă ca să se înece după care plecă la palat fericită. Când ajunse se prefăcu că plânge și îi spuse împăratului că în timp ce ele înotau apărură o furtună foarte mare și doar ea a reușit să se salveze. Împăratul când auzi cele întâmplate începu și el să plângă după fata lui.

Dar Anabelle a fost salvată de o caracatiță. Aceasta a ajutat-o să respire

sub apă. Ea își trăia fericită copilăria ca și cum ar fi trăit lângă tatăl ei. Anabelle se juca cu pești și cu delfini. Cu timpul ea se făcea tot mai frumoasă. Când împlini 15 ani a înotat cu prietenul său, Delfi, la suprafață.

Ei îi plăcu foarte mult, iar când ajunse înapoi în adâncuri la caracatița care îi era ca o mamă tot o întreba de lumea de afară. Caracatița nu a vrut să-i spună, dar la insistențele ei i-a povestit totul despre mama vitregă care o aruncase în mare ca s-o înece. Anabelle când auzi toate acestea îi spuse caracatiței că vrea să plece la tatăl ei. Cu mult greu se despărți de prietenii ei și plecă la drum.

Când a ajuns la mal îi era foarte greu să meargă, a stat trei zile pe plajă ca să se obișnuiască. Aici se întâlni cu o bătrânică. O întreba dacă știe ceva de un împărat care în urmă cu câțiva ani și-a pierdut fiica. Aceasta îi spuse că știe și că împăratul de atunci este foarte supărat. Auzind acestea prințesa plecă spre palat. Când a ajuns acolo s-a angajat ca servitoare. De fiecare dată când îl vedea pe împărat îi venea să plângă. Cu timpul și acesta o îndrăgi și în

gând își spunea: „Ce n-aș da să trăiască și fata mea care ar fi de vârsta ei acum”.

Anabelle începea să semene tot mai mult cu mama ei, iar împăratul observă acest lucru și începu să se întrebe dacă nu cumva este fata lui.

Într-o zi își făcu curaj și o întrebă de unde vine și cine sunt părinții ei. Anabelle îi spuse că ea nu are părinți și că a fost aruncată când era mică în apă unde a fost salvată de o caracatiță care i-a fost ca o mamă. A mai întrebat-o câți ani avea când a fost aruncată și ea i-a răspuns că avea doar 6 anișori. Atunci împăratul a dus-o pe Anabelle la regină. Chiar dacă trecură mulți ani Anabelle o recunoscuse pe regină. Cu lacrimi în ochi își îmbrățișă tatăl. Regina văzând că aceștia au uitat de ea încercă să fugă însă a fost prinsă la timp.

Prințesa nu a uitat nici de mama ei, caracatița, și nici

de prietenii ei acvatici. Ea îi vizita în fiecare săptămână și se juca împreună cu ei. Ei au făcut un castel subacvatic. Anabelle l-a dus și pe tatăl ei s-o cunoască pe caracatița care a avut atâta grijă de ea.

După trei ani toată lumea știa că Anabelle, fata împăratului, trăiește și este foarte frumoasă. Peștii au început să-și facă apariția, iar Anabelle nu știa pe cine să aleagă. Toți prinții erau respectuoși, bogați și frumoși. Mai era cineva mai deosebit, dar nu era prinț, ci era servitorul curții care o îndrăgea pe Anabelle de când a fost găsită. Și ea îl îndrăgea, dar îi era frică că împăratul nu era de acord. A mărturisit caracatiței și împăratului alegerea inimii ei și aceștia au fost de acord. Ea l-a ales pe acel băiat minunat care nu o iubea fiindcă era prințesă, ci pentru comportamentul și sufletul ei.

După trei luni ei s-au căsătorit și au făcut o nuntă de trei zile și trei nopți.

Și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea așa.

Vasilache Delia,
clasa a VI-a B

Spectacolul de la Cornul Luncii

La începutul anului acesta în școala noastră a sosit un instructor de dansuri populare tradiționale, specifice zonei noastre.

După câteva repetiții în care dumnealui ne-a învățat câțiva pași de dans și ne-a vorbit despre aceste dansuri, am fost selectat pentru formația de copii.

M-am bucurat foarte mult că am fost ales și părinții m-au încurajat și ei spunând că este un lucru foarte bun să învățăm aceste dansuri care trebuie să se păstreze pentru a nu se pierde tradiția.

În această formație mai sunt încă două generații: una de flăcăi, iar cealaltă de bătrâni, de la care noi copii am învățat strigături.

Mama mi-a căutat un costum național foarte frumos cu care m-am prezentat împreună cu celelalte generații de dansatori la un concurs care s-a ținut în comuna Cornul Luncii.

Domnul director a fost cu noi și ne-a susținut la acest concurs.

După câteva zile domnul director ne-a anunțat că am luat locul I.

Sunt foarte fericit că am participat și eu la aceste dansuri populare și sper să mai mergem și la alte spectacole și concursuri, pentru a arăta și altora dansurile din regiunea noastră care sunt foarte frumoase și pe care trebuie să le păstrăm din generație în generație.

Andrii Victor,
clasa a VII - a B

VIAȚA DE ELEV

Să fii elev înseamnă pentru unii distracție, iar pentru alții ceva serios. La noi în clasă, prima variantă, fără îndoială.

În clasa mea, ca să fie o oră perfectă, trebuie să te consulți nițel cu vecinul despre emisiunile T.V. de seară sau despre un joc sau film apărut recent.

Ora de test parcă ar fi ora de rugăciune. Deși afirmăm că le facem pentru a rezolva bine testul, firește că le facem pentru a nu-l primi. Uneori nu funcționează și deodată începe să ne doară foarte tare capul sau ne este rău, asta nu se întâmplă doar la teste, ci și atunci când trebuie să fim ascultați.

Temele le facem foarte simplu. Mai întâi vedem ce avem de scris: matematică, română, istorie și de făcut un desen. Firește, o luăm de la

coadă la cap. Doar e foarte ușor să faci un simplu desen. Însă acel desen ne răpește destul timp și lucrăm toată seara la el. Celelalte teme pot aștepta până mâine. Dar cum dimineața ne este greu să ne trezim nu mai avem timp de ele și rămân nefăcute.

Deseri suntem de serviciu, chiar dacă nu în toată școala, iar pauza este cea mai afectată. Când să duci coșul, să ștergi tabla și să întreții curățenia în clasă? Pauza este foarte scurtă, când să te mai distrezi? De multe ori aceste lucruri rămân nefăcute, iar profesorii observând aceste lucruri ne mai ceartă.

Cam așa decurge viața colegilor mei.

Nechifor Liliana,
Clasa a VIII – a A

Părinții ideali

Părinții mei se poartă foarte bine cu mine pentru că în casă avem oarecum niște „reguli” pe care le respectăm..

Din punctul de vedere al unui copil, părinții ar trebui să aibă încredere în el, știind că l-au învățat foarte bine, că are „cei șapte ani de acasă”.

Părinții ar trebui să fie mândrii de copiii lor pentru orice reușită, oricât de mare sau mică ar fi ea. Trebuie să ajute copilul să învețe din greșeli, pentru a putea ști ce e rău și ce e bine; să se ajute reciproc; să-și respecte promisiunile făcute, să le dea sfaturi, atunci când le este greu să-i înțeleagă.

Părinții trebuie să petreacă mai mult timp împreună cu copii pentru a vorbi deschis și să le asculte problemele, să vadă cum învață și ce prieteni au.

Când mă gândesc că sunt copii care nu au părinți sau că nu i-au cunoscut niciodată și care au crescut la orfelinat unde nu au mers în vacanțe cu familia, mă simt norocoasă că am o familie care mă iubește mult.

Rusu Elena,
clasa a VIII-a A

Clasa a VIII-a - sfârșit sau un nou început

Clasa a VIII-a. Suntem la sfârșitul anului școlar. Mai sunt câteva zile de școală și odată cu terminarea ei vom sfârși și învățământul gimnazial. În curând ne vom despărți și fiecare o va lua pe drumul său.

Însă clasa a VIII-a nu înseamnă doar sfârșitul, ci și un nou început. Acum ne vom despărți, însă vom merge la o școală nouă, la liceu unde vom avea alți colegi, o viață nouă.

Clasa a VIII-a reprezintă atât sfârșitul unor prietenii, cât și începutul altora noi. Chiar și așa profităm de timpul rămas, ne distrăm, mai plângem pe la teste, iar aceste amintiri le vom păstra pentru a le povesti când ne vom reîntâlni, la liceu sau în alte împrejurări.

Nu ne-am dat seama când au trecut acești 8 ani de școală, nu mi-am imaginat niciodată cum voi fi când voi termina clasa a VIII-a, pentru mine era un lucru îndepărtat, inimaginabil, însă acum totul pare absolut normal, poate chiar prea normal, oricum clasa noastră datorează profesorilor multe, multe mulțumiri.

Adio clasa a VIII-a, bun venit liceu!

Irimia Ana - Maria,
clasa a VIII-a B

GREȘEALA

În timp ce mergea pe drum, un călător a văzut într-o grădină un pom frumos, de crengile căruia atârnavă niște mere mari și roșii de-ți lăsa gura apă. Văzând omul că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Bine ar fi dacă ar gusta și el câteva, așa, de poftă!

Dar cum să facă? Până la pom trebuia să treacă de un gard înalt și de o mare băltoacă. A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învărtit, dar, nemaivăd răbdare, și-a zis: "Fie ce-o fi!" și a-nceput să se cațăre pe gard. Cu greu, a reușit să ajungă în curte, dar supărat nevoie mare, fiindcă într-un ghimpe din gard își agățase haina și o rupsesse. Acu, ce să mai facă! Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, grăbindu-se, a uitat de băltoaca plină cu noroi și s-a afundat în mal.

Când, în sfârșit, a ajuns sub pomul cu pricina, a luat câteva mere, dar, uitându-se la ele cum arată, și-a spus: - E drept că am obținut eu ce-am vrut, dar a meritat oare? Haina mea cea bună e ruptă, încălțărilor și pantalonii murdari ...

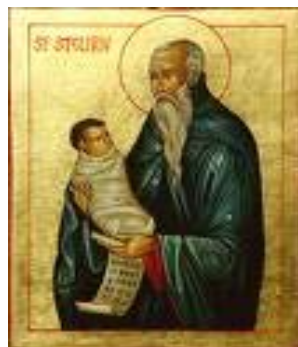
Cum stătea el așa și își plângea singur de milă, apare în curte stăpânul casei. Când l-a văzut pe călător cum arăta, i-a spus:

- Bine, omule, trebuia să te muncești atâta pentru câteva mere? Uite ce-ai pățit! Ca să nu mai spun că nu înțeleg de ce-ai încercat să le iei pe furiș? Dacă băteai la mine în poartă și mi-ai fi cerut câteva mere, eu și-as fi dat cu drag. Acum, haide în casă să te speli și să te odihnești și apoi îți vei vedea de drum!

Tare bucuros și mulțumit a fost călătorul, văzând bunătatea gazdei sale, dar, în același timp, și-a promis sieși că altădată nu va mai fi atât de nesăbuit.

În viață, nu este important doar să obții, ci și cum obții! Sunt oameni care vor să aibă mai mult și, atunci muncesc fără tihnă. Alții, însă, fură, gândindu-se mereu cum să fugă de muncă și să înșele. Aceștia, păcătoșii, singuri se înșală, fiindcă nu este totul să ai un lucru; contează și cum l-ai obținut!

**"În cele trecătoare, nu poți deveni bogat decât sărăcind pe altul.
În cele duhovnicești, nu poți deveni bogat decât îmbogățind pe altul."**

"Limba" lui Dumnezeu

Mergând prin sat, un bătrân l-a auzit pe un copil vorbind urât cu prietenii săi de joacă și înjurând. Oprindu-se, l-a întrebat: - Dacă cineva ar vorbi în limba engleză, ce ai crede despre el?

- Că este un englez, a răspuns baietelul. - Dar dacă cineva ar vorbi în limba spaniolă? - Ar fi un spaniol, desigur. - Nu crezi că este la fel și cu cel care vorbește "limba" lui Dumnezeu?

Un creștin spune doar lucruri frumoase și folositoare. De la omul rău, dimpotrivă, nu auzi decât vorbe urâte, înjurături și minciuni. Cum este sufletul omului, așa sunt și vorbele sale.

Fii atent ce spui, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge între cei a căror limbă o vorbești! Poți ajunge între păcătoși și diavoli sau între îngeri și sfinți.

"Omul este o corabie mică, în care se află lei și balauri, otravă și răutate, cărări bolnave și prăpăstii fără sfârșit. Dar, tot acolo este și Dumnezeu, sunt și îngerii, viața și Împărăția Domnului, lumina și Apostolii, cetățile cerești și comorile de har: acolo, în sufletul omului, sunt toate."

"TOTDEAUNA LUCRUL TĂU SĂ-L ÎNCEPI CU DUMNEZEU..."

La puțin timp după începutul anului bisericesc (1 septembrie), începe și anul școlar, cu emoții și cu noi speranțe. Ca orice lucru care se vrea bun, cerem binecuvântarea și ajutorul lui Dumnezeu ca munca elevilor, a profesorilor și a părinților să fie încununate cu bogate roade. Unul dintre nenumăratele daruri pe care, permanent, le primim de la Dumnezeu este **timpul**. Orice lucru pierdut poate fi recâștigat, în afară de timpul irosit. Pentru a chivernisi acest mare dar, o învățătoare, care era numită „mama Sica”, ne recomandă zece REGULI DE AUR:

Fă-ți timp să gândești – aceasta este sursa puterii!

Fă-ți timp să te joci – acesta este secretul tinereții!

Fă-ți timp să citești – aceasta este fântâna înțelepciunii!

Fă-ți timp să te rogi – aceasta este cea mai mare putere de pe pământ!

Fă-ți timp să iubești și să fii iubit – acesta este un privilegiu dumnezeiesc!

Fă-ți timp să fii prietenos – acesta este drumul ce duce la fericire!

Fă-ți timp să râzi – aceasta este muzica sufletului!

Fă-ți timp să dai – este prea scurtă o zi să fii egoist!

Fă-ți timp să muncești – acesta este prețul succesului!

Fă-ți timp să faci fapte bune – aceasta este cheia Raiului!

Pr. Costan Ilie

Colectivul de redacție

Coordonator, partea grafică, tehnică și organizatorică, prof. Radu Gabriel și prof. Vasiliu Dumitru.

Coordonatori:

- limba română: prof. Filip Maria și prof. Onofrei Nadia;
- înv. Gabriela Baba, înv. Maorean Neli – Daniela.
- Pr. Costan Ilie

Elevii, colaboratori ai revistei se regăsesc în paginile acesteia.

Site – ul școlii:

http://scoli.didactic.ro/scoala_hirtop/

Tipărit la Tipografia Elena Bacău –
www.tipografiaelena.ro
ISSN 1844 – 332X

